

en Gage, han kunde leve af, uden Afgang til privat Praxis, eller saaledes, som man oftere har talt om, at Vedkommende fik Honorar for at være Embedsdyrlæge og tillige Afgang til privat Erhverv ved Siden af. Jeg skal gjerne konferere med Udvalget mellem 2den og 3die Behandling, specielt om dette Spørgsmaal. Forudsat at der tilveiebringes Enighed ser jeg ikke, at der er Noget i Veien for en Ordning her, tværtimod er det ret naturligt, at man i denne Lovs § 1, der netop omhandler Dyrlægenes Stilling til smittomme Sygdomme hos Husdyrene, kunde optage en Bestemmelse i den nævnte Retning. Selvfølgelig kan det ogsaa ske ved et særligt nærmere forberedt Lovforslag; men det vil meget komme an paa, om Anstuelserne nogensinde falde sammen, saa at man kunde enes om Noget, eller om man skulde udsætte Sagen til nærmere Overveielse.

Hvad angaar Vædringsforslagene tror jeg, at de Vædringsforslag, jeg har stillet, som Regel ikke ville kræve nogen speciel Motivering. Jeg skal naturligvis tillade mig at nævne dem og udtale mig lidt om dem, forsaavidt jeg finder det fornødent. Det første Vædringsforslag gaar ud paa at optage Svinedifteritis i Loven. Det var man ganske enig om her i Salen, den Gang vi forhandlede den nugældende Lov om Svinedifteritis, og i Henhold dertil har jeg stillet Forslaget. Saafernt Vædringsforslaget under Nr. 1 maatte blive vedtaget, hvad jeg ikke tvivler om, vil dette have til Følge, at en Del af de andre Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, fornuftigvis ogsaa maa vedtages, og derfor kan jeg fatte mig i Korthed derom. Vædringsforslaget under Nr. 2 har jeg ikke Noget imod, Benævnelsen „Rødhyge“ tror jeg er snarere en Benævnelse i daglig Tale end en teknisk — den bruges i Sverrig —; jeg tror, at det er i sin Orden at man sætter dette Ord ind. Det sættes jo parenthetisk, altsaa forklarende og ikke egentlig som det officielle Navn. Vædringsforslagets Nr. 3 maa jeg tilstaa tiltaler mig ikke. Væde Medlemmer ville se, at dette Vædringsforslag, som er stillet til sidste Stykke i § 3 angaar kun en bestemt Sygdom, nemlig Kvægepest. I Tilfælde af Kvægepest er det jo Reglen, at der uden Ophold skal ske Anmeldelse for vedkommende Politimester. Der kunde ligesaa godt have staaet for Chefen for Veterinærpolitiet i vedkommende Jurisdiktion, thi det er egentlig Meningen. Nu vil man, at der skal tilføies efter „Politimester“: „Sognefoged eller Dyrlæge“, det vil altsaa sige, at Anmeldelsen skal være fyldestgjort, naar den sker til En af dem. Det finder jeg nu ikke saa heldigt,

thi jeg tror, at ved en Sygdom af den Bestaffenhed er det bedst, at Anmeldelsen sker til den Mand, der har et Ansvar. Det forekommer mig ogsaa, at der kommer noget Galt ud af denne Tilføielse. Der vil nemlig komme til at staa: „vedkommende Politimester, vedkommende Sognefoged eller vedkommende Dyrlæge“. Hvem der er vedkommende Politimester og vedkommende Sognefoged er der ingen Tvivl om, men hvem er vedkommende Dyrlæge? Det er den Dyrlæge, der fungerer sammen med Politimesteren og i Forening med ham danner Veterinærpolitiet i den paagældende Kreds, men hvis der møder en eller anden praktiserende Dyrlæge, er Anmeldelse til ham ikke fyldestgjørende, det vil jeg blot gøre opmærksom paa. Jeg tror, at Vædringsforslaget er ikke heldigt, jeg holder i alt Fald ikke af det. — Vædringsforslaget Nr. 4 gaar ud paa, at Regelen kun skal angaa Dyr, som kunne angribes af vedkommende Sygdom, men det er et Spørgsmaal, om det er rigtigt. Det kommer an paa, af hvad Bestaffenhed Sygdommen er. Thi forsaavidt Smitten kan forplantes ved Dyr, der ikke angribes af Sygdommen, er Vædringsforslaget ikke rigtigt. Det er bekendt, at visse Sygdomme kunne forplantes ved Mennesker, idet Mennesker kunne overføre Sygdommen fra en Besætning til en anden. Jeg anser derfor Vædringsforslaget for meget tvivlsomt. — I Vædringsforslaget Nr. 5 ønsker Udvalget at gaa tilbage til Udtrykket i den gjældende Lov af 29de December 1857, idet det vil, at det skal hedde, at Dyrlægen tilfældig er stødt paa vedkommende Dyr. Den ærede Ordfører forklarede Betydningen deraf. I Lovforslaget have vi forandret Regelen i Loven af 1857 og i Stedet for det nævnte Udtryk sagt: „eller han paa anden Maade er bleven opmærksom paa Dyrets Tilstand“. Det er et noget mere omfattende Udtryk, og jeg tror, at det er bedre end det, som Vædringsforslaget har taget af den nugældende Lov. Men det har jo ikke nogen saadan væsentlig Betydning, at jeg i den Anledning kan ville gøre særlige Ophævelser. — Vædringsforslaget Nr. 6 har jeg stillet. Det gaar blot ud paa at lægge en større Forpligtelse paa Dyrlægen i det omhandlede Tilfælde; det kan vist Ingen have Noget imod, og jeg tror ogsaa, at Udvalget er enigt med mig. — Vædringsforslaget Nr. 7 indeholder en Tilføining, som jeg heller ikke antager, at Ingen har Noget imod. — Vædringsforslaget under Nr. 8, som er stillet af Udvalget, kan jeg tiltræde. — Vædringsforslaget Nr. 9, som jeg har stillet, er selvfølgelig, men Udvalget har dertil stillet et Under-